Το πρώτο μου Πάσχα

Συγγραφέας: *Γρηγόριος Ξενόπουλος*

Ο **Γρηγόριος Ξενόπουλος** (1867-1951) καταγόταν από τη Ζάκυνθο. Ήταν μυθιστοριογράφος, δημοσιογράφος και συγγραφέας θεατρικών έργων. Διετέλεσε αρχισυντάκτης στο παιδικό περιοδικό «*Η Διάπλασις των Παίδων*», κατά την περίοδο 1896 – 1948. Σε αυτό δημοσίευε τα κείμενά του προς τους αναγνώστες του σε μορφή επιστολής. Είναι χαρακτηριστική η προσφώνηση στην αρχή: ***«Αγαπητά μου παιδιά»*** και η επιφώνηση στο τέλος: ***«Σας ασπάζομαι, Φαίδων,»*** (Φαίδων ήταν το ψευδώνυμό του).

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μια από αυτές τις επιστολές και έχει θέμα το Πάσχα.

Αγαπητά μου παιδιά,

Αυτές τις ημέρες τις ανοιξιάτικες, τις πασχαλινές, ξαναγυρίζω στα παιδικά μου χρόνια. Και θυμάμαι τις θαυμάσιες εκείνες γιορτές που τις χαιρόμουν στη Ζάκυνθο, την πατρίδα μου. Ήμουν ένα αμέριμνο παιδί κι είχα τους καλούς μου γονείς να με φροντίζουν και να μ' οδηγούν σε όλα..

Ω, ήταν τόσο όμορφα! Η άνοιξη είχε στολισμένες τις πρασινάδες με μαργαρίτες άσπρες και κίτρινες, με ολοκόκκινες παπαρούνες και μ' άλλα γαλάζια ή μαβιά αγριολούλουδα. Τι πολύχρωμο το χαλί που απλωνόταν στα χωράφια!

Το έβλεπα αυτό κι από την ανοιχτή πόρτα της εκκλησιάς, καθώς άκουγα τα ψαλσίματα, τις ευχές και τα ευαγγέλια της Κυριακής Των Βαΐων. Τα ευαγγέλια προπάντων μ' άρεσαν πολύ. Είναι όλα τόσο ποιητικά, όλα αυτά που λένε πριν και μετά το Πάσχα!

Τη Μεγάλη όμως Εβδομάδα και το Πάσχα, όλη, όλη μου η «εκκλησία» ήταν την Κυριακή το πρωί, η Ανάσταση που γινόταν στο ύπαιθρο, και κατόπιν η λειτουργία: ***«Δεύτε λάβετε φως»***, ***«Χριστός Ανέστη»***, ***«Εν αρχή ην ο λόγος»*** και το καθεξής. Δεν μ' έβγαζαν έξω βράδυ, κι ούτε στα Νυμφία με πήγαιναν οι γονείς μου, ούτε στην Ακολουθία της Μεγάλης Πέμπτης (των Παθών), ούτε στη λιτανεία του Επιταφίου, μόνο την πένθιμη μουσική της άκουγα από μακριά, αν τύχαινε να ξυπνήσω τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής.

Έτσι δεν ήξερα καλά τι προηγήθηκε απ' την Ανάσταση. Μόνο, από την Κυριακή των Βαΐων, πως ο Χριστός μπήκε θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα. Αλλά τι έκαμε κει, τι τον έκαμαν, άκρες μέσες: Κάποιος Μυστικός Δείπνος, κάποιος σταυρικός Θάνατος, κάποια Ταφή σε καινό μνημείο… Τι να ήταν αυτά; Πώς να είχαν γίνει; Μόλις είχα μια ιδέα.

Κι άξαφνα… τα έμαθα όλα! Είχα μεγαλώσει, φαίνεται, εκείνο τον χρόνο, κι οι γονείς μου με πήραν μαζί τους παντού. Έτσι άκουσα και τα φοβερά εκείνα δώδεκα ευαγγέλια της Μεγάλης Πέμπτης, το «***Σήμερον κρεμάται»!…*** και τα εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής. Είδα και το Χριστό με το αγκαθένιο του στεφάνι στο σταυρό, ένα μεγάλο Χριστό σαν αληθινό… Έπειτα τον είδα και νεκρό, ξαπλωμένο στο χρυσό Επιτάφιο. Και θυμούμαι ακόμα τι αλλιώτικη εντύπωση, τι μεγαλύτερη χαρά μου έκανε το Πάσχα στην εκκλησίτσα την πρώτη φορά, αφού είχ' ακούσει πια κι είχα δεί και μάθει όλα τα προηγούμενα. Μπορώ να πω πως **αυτό ήταν το πρώτο μου Πάσχα.**

Γιατί όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα την είχα περάσει με το πένθος, με τη λύπη των Παθών. Είχα παρακολουθήσει το Χριστό στο μαρτύριό του, στην αγωνία του, στο θάνατό του· είχ' ακούσει και τη Διαθήκη του, είχα παρακαθίσει και στο Μυστικό Δείπνο, είχ' ακολουθήσει και την εκφορά του, κλαίγοντας μαζί με τη θλιμμένη Μητέρα, που κι αυτή ακολουθούσε ζωγραφιστή σε μια μεγάλη εικόνα σαν αληθινή: «ω γλυκύ μου έαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον που έδυ σου το κάλλος;»

Γι' αυτό το «Χριστός Ανέστη» μου έκαμε ύστερα τόση χαρά, τόση αγαλλίαση· γι' αυτό μου φάνηκε σα μιαν υπέρτατη ικανοποίηση, σα μια νίκη, σαν ένας θρίαμβος. Εκείνος που φόρεσε για εμπαιγμό ψεύτικη πορφύρα. Εκείνος που ποτίσθηκε χολή και ξύδι, και μαστιγώθηκε, και καρφώθηκε σε ξύλο, και πέθανε μαρτυρικά, σαν άνθρωπος, έβγαινε ζωντανός από τον τάφο κι ανέβαινε στον ουρανό σα Θεός!

Έτσι έπρεπε να είναι. Για να μου δώσει τόση χαρά η Ανάσταση, έπρεπε να προηγηθεί το Πάθος· για να μου κάμει τόση εντύπωση το Πάσχα, έπρεπε να γνωρίσω τη Μεγάλη Εβδομάδα. Μαθαίνοντας όσα έμαθα εκείνο το χρόνο, μάθαινα τη ζωή, που ώς τότε ήμουν πολύ μικρός για να την ξέρω, αφού οι γονείς που με φρόντιζαν και μ' οδηγούσαν, δεν με πήγαιναν παρά στις χαρούμενες κυριακάτικες λειτουργίες και με προφύλαγαν απ' τα λυπητερά, που δεν ήταν ακόμα για μένα. Έτσι και στη ζωή: Τη χαρά, την αληθινή χαρά, την κατακτούμε ύστερ' από αγώνα και αγωνία, ύστερ' από κόπο και λύπη. Πριν από κάθε μας Πάσχα, πρέπει να περάσουμε μια Μεγάλη Εβδομάδα.

Ω, αυτό το ξέρετε και σεις από τώρα. Μήπως την εβδομάδα των διαγωνισμών του σχολείου, που προηγείται από τη νίκη και τη χαρά του άριστα, δεν την ονομάζετε… Μεγάλη Εβδομάδα; Γελάτε, ε;… Και του χρόνου!

Σας ασπάζομαι, Φαίδων.